

Arrest

nr. 237 683 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 19 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 20 september 2016 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal nam in navolging hiervan op 10 november 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 7 mei 2018, bij arrest met nummer X, weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 1 augustus 2018 diende verzoeker een tweede verzoek in om internationale bescherming waarin hij verwees naar dezelfde motieven zoals door hem aangehaald in het kader van zijn eerste verzoek. Verzoeker was de mening toegedaan dat hij een aantal documenten had om zijn geaardheid te bewijzen, zoals foto's, gesprekken, documenten/artikelen omtrent homoseksualiteit, twee attesten van een psycholoog en een aantal attesten waaruit blijkt dat hij acteerwerk doet in België. Verzoeker vermeldde tevens dat hij in zijn pubertijd verkracht werd. Toen zijn moeder dit te weten kwam, weigerde hij in eerste instantie iets te vertellen, maar toen zijn vader hem begon te mishandelen kon hij uiteindelijk niet anders dan toegeven dat zijn neef H. de dader was waarna hij nog meer mishandeld werd door zijn vader die de schuld bij hem legde. Hij heeft dit nooit eerder durven vertellen, zo stelde hij. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Marokko niet als homoseksueel te kunnen leven en op de luchthaven te zullen worden opgepakt omdat hij hier asiel heeft aangevraagd. Voormeld verzoek werd op 23 november 2018 door het Commissariaat-generaal niet-ontvankelijk verklaard. De Raad verwierp het door verzoeker ingediende beroep op 2 september 2019 bij arrest met nummer X.

Op 14 oktober 2019 diende verzoeker huidig, derde, verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker verwijst hierbij naar identiek dezelfde motieven zoals door hem aangehaald in het kader van zijn eerdere aanvragen. Verzoeker geeft aan nieuwe documenten neer te leggen ter staving van zijn geaardheid die hij niet eerder durfde neer te leggen omdat er heel persoonlijke dingen in worden verteld. Hij durfde deze niet eerder tonen. Het betreft vooreerst een begeleidende mail van zijn advocaat gericht aan zijn sociaal assistent van 26 september 2019, een medisch attest van 16 september 2019 opgesteld door zijn psychiater A. C. ter bevestiging van zijn psychologische problemen, berichten die hij naar partners stuurde op de datingsites Romeo en Badoo en dit vanaf 2018 tot op heden, en foto's waarop hij staat afgebeeld met zijn partners.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 10 werkdagen, wijst de Raad erop dat dit een termijn van orde betreft en dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt te suggereren in zijn verzoekschrift, de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.

Verzoeker betoogt op algemene wijze dat de beroepstermijn bijzonder kort is. Verzoeker heeft nochtans door middel van huidig verzoekschrift gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren. Hij licht niet in het minst toe welke andere rechtsmiddelen hij zou hebben aangewend en in welke mate zijn verdediging dus anders/uitgebreider zou zijn geweest indien een langere beroepstermijn toepassing vond. Verzoeker toont derhalve niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van dit argument.

Waar verzoeker, wederom slechts op algemene wijze, voorhoudt dat hij ook niet de mogelijkheid krijgt om zijn nieuw verzoek op een volledige manier uiteen te zetten daar hij het heel kort moest houden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk de kans werd geboden om nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek en zijn standpunt over onder meer de neergelegde documenten op nuttige wijze naar voor te brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd tevens aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang

van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst er nog op dat als verzoeker van mening is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen, het zijn verantwoordelijkheid was om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit nagelaten.

4.3. De commissaris-generaal stelt dat wat de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet betreft, vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. De commissaris-generaal geeft aan dat op grond van het geheel van de gegevens die actueel in verzoekers administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door hem worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. De commissaris-generaal verwijst naar een attest neergelegd door verzoeker van zijn psychiater A. C. van 16 september 2019 waarbij hij opmerkt dat dit stuk in de lijn ligt van reeds eerder door verzoeker neergelegde attesten en bijgevolg niets nieuws aanreikt.

Verzoeker kan zich hierin niet vinden daar hij, zo stelt hij, specifiek en meerdere keren heeft meegedeeld dat hij aan psychologische en psychiatrische problemen lijdt en dat hij op dit niveau wordt gevolgd, wat wordt aangetoond door het attest van psychiater A. C.

Verzoeker kan in zijn betoog echter niet worden gevolgd. In de vragenlijst "bijzondere procedure noden" in hoofde van verzoeker van 5 februari 2020 (adm. doss., stuk 6) leest de Raad dat verzoeker op de vraag "Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?" duidelijk "NEE" antwoordde.

Waar verzoeker meent dat hij diende te worden gehoord, blijkt aldus dat hij wel degelijk de kans heeft gekregen zijn bezorgdheden uiteen te zetten. Hierbij weze het tevens herhaald dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen, deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek) en dat tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek aan verzoeker werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, evenals dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werd uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen en was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat het in casu gaat om intieme kwesties, zoals verzoeker aanhaalt, werpt hier geen ander licht op.

Verder blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de psychologische en psychiatrische problemen waarnaar verzoeker verwijst een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of hem zou belemmeren geloofwaardige verklaringen af te leggen.

In het verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij een regelmatige psychologische en psychiatrische behandeling volgt, namelijk eenmaal per week, en dat hij ook dagelijks medicijnen slikt. Er blijkt echter niet dat de mentale of psychische gemoedstoestand of de behandelingen van verzoeker van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Uit niets blijkt dat hij zich niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige en geloofwaardige verklaringen af te leggen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoekers aangevoerde psychologische problemen reeds in het kader van zijn eerste verzoek mee in beoordeling werden genomen. De Raad oordeelde in zijn arrest met nummer 203 580 van 7 mei 2018 onder meer als volgt: "Bij zijn aanvullende nota's brengt hij ter staving van zijn psychische problemen twee medische attesten van psychiater A. C. bij evenals zijn

medisch dossier, een voorschrift en verschillende attesten van afspraken bij Sésame. De Raad stelt vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag zodat de vastgestelde oppervlakkige antwoorden onverkort overeind blijven. Wat betreft de medische attesten van psychiater A. C. merkt de Raad nog op dat het attest van 19 februari 2018, dat inhoudelijk grotendeels overeenkomt met het attest van 21 december 2017 waarin vermeld wordt dat verzoeker symptomen van depressie vertoont, kampt met slaaploosheid en angst, hij verslavingen gekend heeft en hij psychologische begeleiding krijgt, plots aangedikt is met “troubles de la mémoire et de la concentration”. Mede gelet op het feit dat deze attesten pas opgesteld werden na ontvangst van de bestreden beslissing, kan de Raad zich niet ontdoen van de gedachte van het gesolliciteerd karakter ervan.

Hoe dan ook, uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS evenals uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Uit het gehoorverslag blijkt immers op generlei wijze dat verzoeker tijdens de verhoren een verwarde indruk zou hebben gemaakt en verzoeker maakte tijdens het gehoor evenmin enige melding van het feit dat hij zich ten gevolge van ontwenning in een verwarde psychologische toestand zou bevonden hebben waardoor hij moeilijkheden zou gehad hebben om zich bepaalde feiten correct te herinneren. Uit niets blijkt dat verzoeker zich omwille van psychologische problemen niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen.” Naar aanleiding van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming wordt hieraan toegevoegd: “De medische attesten van dokter A. C. en B., verzoekers medisch dossier en verschillende attesten van afspraken bij Sésame, vermogen de eerder gedane beoordeling van de Raad omtrent verzoekers vermogen volwaardige verklaringen af te leggen, niet in een ander daglicht te plaatsen. Deze nieuwe documenten bevestigen nog maar eens verzoekers psychische problemen, dat hij psychologische begeleiding krijgt, en hij medicatie krijgt. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn eerste én huidig volgend verzoek om internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen. De Raad is van oordeel dat verzoeker in staat was de elementen van zijn huidig verzoek om internationale bescherming correct aan te brengen in het gesprek waarvan de neerslag is terug te vinden in de “verklaring volgend verzoek” van 29 oktober 2018.”

Gelet op het voorgaande en het gegeven dat het door hemzelf neergelegde documenten betreffen, kan verzoeker dan ook thans niet ernstig voorhouden dat hij niet kan begrijpen waarom wordt geoordeeld dat het attest van 16 september 2019 in de lijn ligt van de andere attesten.

De commissaris-generaal komt dan ook op goede gronden tot de conclusie dat de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort blijft gelden en er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen.

4.4. Verzoeker is verder de mening toegedaan dat hij nieuwe elementen inroept, maar dat een analyse ervan ontbreekt. Hij verwijst naar zijn actuele psychologische toestand, en berichten en foto's in verband met zijn seksuele geaardheid.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht

hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal terecht stelt: “Uit het administratief dossier blijkt immers dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek louter beperkt tot een verwijzing naar het asielmotief dat u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk verwijst u naar uw seksuele geaardheid en herhaalt u niet in Marokko te kunnen leven (verklaring volgend verzoek dd. 05.02.2020, punten 15 en 18). Dient in dezer te worden opgemerkt dat het CGVS in kader van uw eerste verzoek oordeelde dat er totaal geen geloof kon worden gehecht aan de door u beweerde geaardheid omdat (i) u oppervlakkige en weinig zeggende verklaringen aflegt, (ii) van u meer omzichtigheid kan verwacht worden, (iii) u geen enkele plaats in Agadir kent waar homoseksuelen elkaar kunnen ontmoeten terwijl u daar een tweetal jaar heeft gestudeerd, (iv) u noch in Frankrijk noch in Italië gedurende uw verblijf aldaar om bescherming verzocht heeft, (v) uw cocaïneverslaving en nood aan psychologische omkadering zoals blijkt uit de door u voorgelegde attesten, niet ter discussie staat doch geen uitstaans heeft met uw vluchtmotieven, en (vi) de overige door u neergelegde documenten geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Daarnaast wordt vastgesteld dat, daar nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u problemen heeft gekend omdat u niet religieus bent, u niet naar de moskee ging en u niet meedeed met de ramadan, deze gegevens dan ook niet werden meegenomen in de beoordeling van uw motieven.

In kader van uw beroep bij de RvV bracht u ter staving van uw psychische problemen twee medische attesten van psychiater A. C. aan evenals uw medisch dossier, een voorschrift en verschillende attesten van afspraken bij Sésame. De Raad stelde vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat uw mentale gezondheidstoestand u ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen en uw mentale of psychische gemoedstoestand niet van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van uw asielaanvraag zodat de vastgestelde oppervlakkige antwoorden onverkort overeind blijven. Wat betreft de medische attesten van psychiater A. C. merkte de Raad nog op dat het attest van 19 februari 2018, dat inhoudelijk grotendeels overeenkomt met het attest van 21 december 2017 waarin vermeld wordt dat u symptomen van depressie vertoont, kampt met slaaploosheid en angst, u verslavingen gekend heeft en u psychologische begeleiding krijgt, plots aangedikt is met “troubles de la mémoire et de la concentration”. Mede gelet op het feit dat deze attesten pas opgesteld werden na ontvangst van de bestreden beslissing, kan de Raad zich niet ontdoen van de gedachte van het gesolliciteerd karakter ervan. Het hoeft dan ook geen verder betoog dat uw loutere verwijzing naar ditzelfde motief niet vermag hier een ander licht op te werpen, net zomin als de door u neergelegde documenten. Wat betreft het door u neergelegde chatbericht, met daarin expliciet seksueel getint taalgebruik, dient opgemerkt dat dit niets zegt over uw seksuele geaardheid daar er hieraan, en zoals reeds werd opgemerkt, totaal geen geloof kan worden gehecht en er bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid hiervan. De door u neergelegde foto is ook niet meer dan dat. De rapporten en de artikels over homoseksualiteit in Marokko voegen, gezien er geen geloof aan uw geaardheid kan worden gehecht, niets toe aan uw motieven. Wat betreft het schrijven van psychiater A. C., van dokter B., uw medisch dossier en verschillende attesten van afspraken bij Sésame dient opgemerkt dat u in uw procedure bij de RvV gelijkaardige attesten neerlegde en er geoordeeld werd dat deze stukken niet aantonen dat uw mentale gezondheidstoestand u ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen. De door u neergelegde documenten waaruit blijkt dat u hier op artistiek en 'museaal' vlak actief bent hebben geen uitstaans met uw motieven. Bijgevolg vermogen deze door u neergelegde stukken evenmin een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie. Gezien het totaal ongeloofwaardig karakter van uw motieven kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering door uw neef te zijn verkracht, temeer er van u kan verwacht worden een dergelijk gegeven, moest dit voor u een rol spelen in de redenen waarom u

niet naar uw land wil terugkeren, in kader van uw eerste verzoek ter sprake te brengen, temeer u toen wel zeer expliciet en genuanceerd sprak over uw geaardheid. Wat betreft uw vrees bij terugkeer op de luchthaven te zullen worden opgepakt omdat de Marokkaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek, dient opgemerkt dat dit louter uw eigen veronderstellingen zijn, niets meer en niets minder (verklaring volgend verzoek dd. 29.10.2018, punten 18 en 19). Het CGVS verklaarde uw tweede verzoek dan ook niet ontvankelijk. Uw beroep ingediend tegen ze beslissing werd door de RvV verworpen.”

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen en documenten. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, werden de berichten en foto's vermeld in de bestreden beslissing. Daarenboven wordt uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard. De commissaris-generaal stelt op

pertinente wijze vast dat de loutere verwijzing naar dezelfde motieven in het kader van verzoekers actueel verzoek geen ander licht werpt op de voorgaande beoordeling en stelt bovendien dat de door verzoeker neergelegde chatberichten en foto's hier evenmin in slagen. Hij zet op goede gronden uiteen dat verzoeker reeds gelijkaardige stukken voorlegde in het kader van zijn tweede verzoek en het Commissariaat-generaal niet anders kan dan zichzelf herhalen wanneer het stelt dat deze stukken niets zeggen over verzoekers geaardheid daar hieraan, zoals reeds in het kader van zijn eerste verzoek omstandig gemotiveerd werd, geen geloof kan worden gehecht. Het neergelegde psychologische attest voegt niets toe aan zijn verklaringen daar dit attest in de lijn ligt van de reeds eerder door verzoeker neergelegde attesten en verzoekers psychologische problemen werden reeds besproken in het kader van zijn eerdere verzoeken, aldus de commissaris-generaal. De commissaris-generaal vermeldt tevens dat het begeleidend schrijven van de advocaat van verzoeker niets toevoegt aan de door hem aangehaalde problemen. In weerwil van wat verzoeker lijkt voor te houden, werd er in casu door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door hem aangevoerde elementen en neergelegde documenten. De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal niet enkel naar de neergelegde documenten verwijst, maar hieromtrent ook motiveert, en dit op concrete wijze, doch verzoeker slaagt er niet in deze motieven in een ander daglicht te plaatsen, laat staan dat hij het tegendeel aantoonst. De concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de neergelegde stukken blijven derhalve overeind.

Verder weeft verzoeker zijn betoog thans rond de grief dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn actuele situatie en zijn affectieve leven dat hij heeft ontwikkeld in België. Hij hekelt dat geen aandacht zou zijn besteed aan zijn actuele situatie en gedrag sinds zijn aankomst in Europa en in België. Zijn gedrag in Marokko diende naar zijn mening te worden gerelativeerd.

Vooreerst kan verzoeker gelet op het hoger vastgestelde niet worden bijgetreden waar hij poneert dat zijn seksuele geaardheid die tot nu toe in twijfel werd getrokken, is bevestigd door de nieuwe elementen die hij in het kader van zijn derde verzoek heeft aangevoerd. De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen en derhalve de actuele situatie, maar dat werd geoordeeld dat deze op zich geen afbreuk kunnen doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheden. Daar verzoeker geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid herstellen en aantonen dat hij daadwerkelijk homoseksueel is, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent de situatie van homoseksuelen in Marokko en omtrent het behoren tot een welbepaalde kwetsbare groep in casu niet dienstig. Waar verzoeker nog verwijst naar en citeert uit verschillende artikelen waaruit zou blijken dat homoseksualiteit in Marokko nog altijd bestraft wordt, wijst de Raad er nog op dat de loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn algemene verwijzing en de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas waarin hij blijft volharden, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De Raad benadrukt dat verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid eerder in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden en stelt in navolging van het Commissariaat-generaal vast dat hij bij zijn huidig volgend verzoek geen elementen bijbrengt die de geloofwaardigheid ervan vermogen om te buigen. Verzoeker slaagt er, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden geaardheid en relaas, niet in aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Marokko (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij er zijn leven niet opnieuw zou kunnen opnemen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat er een nieuw element voorligt dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

In casu heeft de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met zowel de door verzoeker in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen als de door hem neergelegde documenten. Het algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van

een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.5. Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 19 juni 2020 voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk aangetoond heeft dat zij bijzondere procedurele noden heeft, en dit met tussenkomst van haar raadsman alsook met attesten van haar psychiater. Zij voert aan dat *"Nee" antwoorden op een zeer algemene vraag ("Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken") is zeker niet het bewijs dat verzoeker geen procedurele noden heeft. Er wordt niet bewezen dat verzoeker bijgestaan werd door een tolk noch dat hij de vraag en zijn gevolgen goed begrepen heeft. Het is onbetwistbaar dat verzoeker al meerdere keren getracht heeft om zijn procedurele noden te laten erkennen door Dienst Vreemdelingenzaken (door het neerleggen van attesten van zijn psychiater, door de grieven van zijn vorige beroepen voor Uw Raad) en dergelijke antwoord op een systematische vraag is dus geen definitief afstand van zijn rechten daaromtrent."* Verzoekende partij benadrukt dat attesten aantonen dat zij een regelmatige psychologische en psychiatrische behandeling volgt, namelijk 1 keer per week en dat zij ook dagelijks onder medicijnen is, en herneemt dat verwerende partij bijgevolg steunmaatregelen had moeten nemen. Hierop volgt een opsomming van dezelfde maatregelen als in haar oorspronkelijk verzoekschrift weergegeven.

Voorts bevestigt verzoekende partij opnieuw dat het nieuwe bewijsmateriaal ter ondersteuning van haar nieuwe asielaanvraag niet in de bestreden beslissing wordt vermeld, *"in tegenstelling tot wat uw Raad beweert"*, namelijk foto's en chatberichten die haar seksuele geaardheid bewijzen. Zij licht als volgt toe: *"Het enige deel van de beslissing dat foto's en chatberichten noemt is eigenlijk een citaat uit een eerder arrest van uw Raad. Er wordt nergens verwezen naar de nieuwe elementen van verzoeker et dus wordt er geen analyse daarvan gedaan. Indien men de redenering van verwerende partij en van Uw Raad zou volgen zou elk verzoeker die een volgend verzoek zou indienen nooit de mogelijkheid krijgen om nieuwe elementen aan zijn dossier bij te voegen daar er, met het verwijzen naar een eerdere procedure die per se altijd negatief werd afgesloten, verwerende partij een zorgvuldige en grondige analyse zou doen van het volgend verzoek. Verwerende partij houdt vervolgens geen rekening met de actuele situatie van verzoekende partij en zijn affectieve leven die hij heeft ontwikkeld in België."*

Verzoekende partij verwijst ook in de pleitnota opnieuw naar de zorgwekkende situatie voor homoseksuelen in Marokko.

Verzoekende partij stelt voor het overige te verwijzen naar het verzoekschrift.

3.2.1. Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing en de in voornoemde beschikking opgenomen grond ontkrachten of weerleggen. Met het summier hernemen van bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift en het louter tegenspreken van de in de beschikking van gedane overwegingen, vermag verzoekende partij geen afbreuk te doen aan de dienaangaande in voormelde beschikking opgenomen grond.

3.2.2. Verzoekende partij volhardt dat zij heeft aangetoond dat zij bijzondere procedurele noden heeft, en dit met tussenkomst van haar raadsman alsook met attesten van haar psychiater. De Raad herneemt dat de aangevoerde psychische problemen van verzoekende partij reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming mee in beoordeling werden genomen, doch uit niets bleek dat verzoekende partij omwille van psychologische problemen moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Het in het kader van huidig verzoek voorgelegde attest van 16 september 2019 vermag de eerder gedane beoordeling van de Raad omtrent het vermogen van verzoekende partij om volwaardige verklaringen af te leggen, niet in een ander daglicht te plaatsen. Dit nieuw document, waarin onder andere melding wordt gemaakt van ernstige post-traumatische stress, een ernstige depressie en de noodzaak aan psychologische/psychiatrische opvolging, bevestigt de psychische problemen van verzoekende partij, dat zij psychologische begeleiding krijgt, en dat zij medicatie krijgt. Dit attest reikt aldus niets nieuws aan en ligt, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, in de lijn van reeds eerder neergelegde attesten. Hieruit kan niet worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekende partij haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die haar ertoe zouden gebracht hebben haar herkomstland te verlaten, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoeken om internationale bescherming.

Dat verzoekende partij in de vragenlijst *“bijzondere procedure noden”* van 5 februari 2020 (adm. doss., stuk 6) op de vraag *“Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?”* duidelijk *“NEE”* antwoordde, is een bijkomende indicatie dat zij in staat is volwaardige verklaringen af te leggen en over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Dit wordt ook bevestigd door de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf daar hieruit blijkt dat het interview op een normale wijze is verlopen. Het betoog van verzoekende partij dat niet wordt bewezen dat zij bijgestaan werd door een tolk noch dat zij de vraag en zijn gevolgen goed begrepen heeft, is niet meer dan een gratuite bewering. Uit de verklaring ‘volgend verzoek’ d.d. 5 februari 2020 blijkt dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord in het Frans door de ambtenaar die haar verklaringen heeft afgenomen. Verzoekende partij begreep ook kennelijk de logica en de inhoud van de vragen. Nergens maakte zij dienaangaande enige opmerking dat zij door haar psychische problemen niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoekende partij bij het indienen van haar volgend verzoek op 14 oktober 2019 aangegeven heeft dat zij geen bijstand verzocht van een tolk (bijlage 26). Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat zij op 5 februari 2020 verklaarde dat zij de Frans taal voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden.

Gelet op voorgaande oordeelt de commissaris-generaal terecht dat er in hoofde van verzoekende partij geen specifieke steunmaatregelen dienen te worden genomen en dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partij gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan haar verplichtingen.

3.2.3. Verder herneemt de Raad dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij in zowel het verzoekschrift als in de pleitnota voorhoudt, de door haar bijgebrachte foto's en chatberichten door het CGVS wel degelijk werden meegenomen in de beoordeling van het huidig volgend verzoek van verzoekende partij. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidt immers het volgende aan: *“(…) Uw loutere verwijzing naar deze zelfde motieven in kader van uw actueel verzoek vermag hier dan ook geen ander licht op te werpen, net zomin als de chatberichten en foto's die u neerlegt. U legde reeds gelijkaardige stukken voor in kader van uw tweede verzoek en het CGVS kan niet anders dan zichzelf herhalen wanneer het stelt dat deze stukken niets zeggen over uw seksuele geaardheid daar hieraan, en zoals reeds in kader van uw eerste verzoek omstandig gemotiveerd werd, geen geloof kan worden gehecht. (...)”* In voormelde beschikking wordt dan ook op correcte wijze overwogen dat: *“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen en documenten. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, werden de berichten en foto's vermeld in de bestreden beslissing. Daarenboven wordt uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard. De commissaris-generaal stelt op pertinente wijze vast dat de loutere verwijzing naar dezelfde motieven in het kader van verzoekers actueel verzoek geen ander licht werpt op de voorgaande beoordeling en stelt bovendien dat de door verzoeker neergelegde chatberichten en foto's hier evenmin in slagen. Hij zet op goede gronden uiteen dat verzoeker reeds gelijkaardige stukken voorlegde in het kader van zijn tweede verzoek en het*

Commissariaat-generaal niet anders kan dan zichzelf herhalen wanneer het stelt dat deze stukken niets zeggen over verzoekers geaardheid daar hieraan, zoals reeds in het kader van zijn eerste verzoek omstandig gemotiveerd werd, geen geloof kan worden gehecht.”

3.2.4. Verzoekende partij kan verder niet dienstig verwijzen naar de situatie van homoseksuelen in Marokko daar, zoals ook reeds in voornoemde beschikking opgeworpen, geen geloof wordt gehecht aan haar voorgehouden homoseksuele geaardheid.

3.2.5. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder daadwerkelijk concrete, valabele en dienstige argumenten bij te brengen die een ander licht vermogen te werpen op in de beschikking van 11 juni 2020 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS